

[Bjørn Elmquist]

Flertalsdiktaturet, så spinkelt og formelt det end måtte være, lader i stigende grad hånt om beskyttelse af og respekt for mindretal, så store de end måtte være. Hvis vi lægger til, hvad der sker: centralisering, automatisering og anden umenneskeliggørelse, væk fra det nære samfund, så har vi baggrunden for venstres ønske om at styrke den enkeltes rettigheder herhjemme.

Hvad er det så, venstresocialisterne i dag drager frem og konkret foreslår? Ja, forslagsstillerne må have mig undskyldt, men jeg finder, at det meste af det består af halve sandheder – for nu at udtrykke det på en positiv facon – uhyrlige påstande og generaliseringer ud fra enkelte konkrete sager, som ikke altid indeholder, hvad det hævdes at de indeholder. Så gennemarbejdet venstresocialisterne selv ser ud til at finde deres materiale – formen er tillokkende, med henvisninger, noter og kildeangivelser – så er der i substansen stor mangel på logik og sammenhæng. Jeg skal nævne nogle eksempler, dels i mine generelle bemærkninger, dels senere, når jeg gennemgår de enkelte lovforslag i dag og ved senere behandlinger.

I den skriftlige fremsættelse hedder det:

»Hensynet til retssikkerheden og hensynet til retshåndhævelsen vil altid være i konflikt. En fuldkommen retshåndhævelse, høj opklaringsprocent, vil kræve metoder, som truer den enkeltes retssikkerhed og de almindelige demokratiske rettigheder.«

Ja men det er i bedste fald en halv sandhed. Hvis man havde gjort sig den umage at tænke tanken til ende, måtte man nå frem til, at overhovedet ingen retshåndhævelse, en opklaringsprocent på nul, vil være en mindst lige så stor krænkelse af retssikkerheden. Jeg vil kalde det for en ren hån mod retssikkerheden og retsbevidstheden.

At der også mangler sammenhæng i venstresocialisternes forslag, i deres tankegang og i hvert fald i fremstillingen på dette område, ser man, når man når frem til lovforslag nr. L 24, hvor det i bemærkningerne hedder:

»Hensynet til retssikkerheden og hensynet til retshåndhævelsen er i vidt omfang modstridende«

»I vidt omfang« det ene sted, men »altid« det andet sted virker ikke overbevisende, og det kan det naturligvis heller ikke gøre, når tanken ikke engang er tænkt til ende.

I fremsættelsen gør venstresocialisterne et stort nummer ud af deres forslags reaktionære indhold. Der tales nemlig om en tilbagevenden til, at politiet ikke fremkalder eller medvirker til at iværksætte forbrydelser, en tilbagevenden til, at politiet optræder uniformeret, en tilbagevenden til, at politiets vidner ikke har særlige privilegier, en tilbagevenden til færre varetægtsfængslinger, en tilbagevenden til, at hverken afhørings- eller fængslingsmetoder må benyttes som tilståelsesafpresning, og der er udtrykt flere andre ønsker om tilbagevenden.

Mange af disse ideer må dog umiddelbart kunne få tilslutning fra mange mennesker, skulle man mene, men så enkelt er det nu ikke. Det er kun den ene side af billedet, venstresocialisterne tegner.

For det første må det klart slås fast, i hvilket omfang politiet og domstolene i virkeligheden optræder, sådan som venstresocialisterne påstår. Her må justitsministerens redegørelse lægges til grund. Det er jo hans politiske ansvar, og skulle det virkelig ikke holde, hvad han sagde, ja, så kender vi alle sammen konsekvenserne,

Dernæst har vi i venstre nogle andre ønsker om tilbagevenden, som vi synes hører med til det billede, som venstresocialisterne kun ufuldstændigt har tegnet, og disse ønsker ser vi gerne realiseret. Disse ønsker gælder en tilbagevenden fra den brutalitet, råhed og umenneskelighed, som i høj grad præger det kriminelle billede i dag. En tilbagevenden til et bedre forhold mellem de bevillinger, vi f. eks. her i folketinget yder retsvæsenet, og de faktiske opgaver, retsvæsenet stilles over for, og som vi alle sammen forventer at retsvæsenet skal løse. En tilbagevenden til tider, hvor visse politiske partier og visse dele af befolkningens synspunkter og hele holdning til retsvæsenet ikke var så gennemsyret af mistillid og ønske om at svække grundlaget for dets virke.

Det gælder ikke mindst en tilbagevenden til en tid, hvor en demokratisk valgt borgmester ikke åbent opfordrede til at bryde en demokratisk vedtaget regel, bare fordi den ikke passede ind i hans eget private, politiske kram, fordi, som det blev udtrykt i weekenden: »Dette er nødvendigt for at fremme vor revolution.« Denne opfordring til at bryde de demokratiske regler kom såmænd fra en borgmester fra venstresocialisterne, det selv